

som lige overfor alle andre Sager. Jeg har ikke den Tillid til Ministeriet, som det ærede Medlem fra Rjoge har, og jeg har ikke det samme gode Haab som han om, at der vil komme noget Godt ud af vore Forhandlinger; men jeg vil se, hvad det ærede Medlem kan lave sammen med de Herrer ved Vinduerne og Ministeriet, og derefter vil jeg tage min Stilling. Er det noget Godt, kunne de Herrer gjøre Regning paa, at have mig med, er det ikke noget Godt, maa de Herrer ikke forlange Begeistring af os. Vi have endnu ikke set Resultaterne, og naar disse ligge for, vil det altid være tidsnof for os at slutte os til Ministeriet. Indtil da maa det ærede Medlem altsaa nøies med en noget mere fjølig og tilbageholden Stilling fra vor Side. Der er en Side af Sagen, der er kommen frem her under Forhandlingerne, men som ikke er bleven videre omtalt, det er nemlig den Omstændighed, at Lovforslaget er blevet forelagt i Landstthinget først. Jeg er enig med det ærede Medlem fra Nykjøbing (Clausen), der har fremsat den Tanke, at dette Lovforslag burde være forelagt først i Folkethinget. Det var ikke nogen Grund til ikke at gjøre det, at det for nogle Aar tilbage har været forelagt først her, thi det er jo ikke det samme Folkething, der nu sidder. Jeg tror imidlertid ikke, at man er nødt til som en Konsekvens deraf at forkaste Lovforslaget, jeg tror ikke, der er nogen Nødvendighed derfor. Det forekommer mig nemlig, at der er en anden Maade, hvorpaa man kan hævde sin Anskuelse i saa Henseende, og det er ved at fremme denne Sag paa Finansloven og ikke som en særlig Lov; det er altid en Uvei, der staar aaben. Jeg siger imidlertid ikke, at man skal gjøre det; men selv om vi lade Sagen komme til 2den Behandling, have vi dog altid den Veil til at hævde vor Opfattelse af, hvorledes eller paa hvilket Sted disse halvt finansielle Sager skulle behandles.

Sorup: Den høitærede Kirkeminister forklarede mig til en vis Grad, hvorledes Udstillingsfondens Stilling var, men det Punkt, som egentlig mest interesserede mig, kom den ærede Minister ikke ind paa. Det er imidlertid Noget, som muligen bedre egnede sig til at blive opklaret i det kommende Udvælg end her i Salen. Hvad jeg nemlig ønskede at vide, var, hvad denne Udstillingsfond egentlig juridisk taget er for en Person. Hvem eier den? Jeg har vel set, at den, som den ærede Minister udtalte, staar under Akademiets Bestyrelse og under Statens Overtilsyn, men hvis det i Virkeligheden er saa, at denne Fond er en Del af Statskassen, er en Statsfond, forekommer det mig, at vi komme til at staa i et underligt Forhandlingsforhold til den, og jeg er noget i Tvivl, om disse Penge ikke i Virkeligheden ere Statens Penge. Indtil jeg bliver bedre oplyst, vil jeg fastholde denne Tvivl, og jeg ser da ganske vist ikke rettere, end at det

ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) staar i en noget eiendommelig Stilling til denne Fond. Han har nemlig den Opfattelse af denne Fond, at den kan kjøbe Grunden af Staten — jeg antager, det er det ærede Medlems Mening — og selv opføre en Bygning paa den, afbetale den, tage Prioriteter i den o. s. v. (Wille: Ja!). Alt dette forudsætter imidlertid, at man har en bestemt Forestilling om, hvem Fonden er, hvem der handler paa dens Vegne, end jeg har for Diebliffet. Thi jeg ser ikke rettere end, at dersom Fonden skulde gjøre alt dette, var det i Virkeligheden Staten, der kom til at gjøre det. Saa maatte det være den ærede Minister, der igjen kom med et Forslag til os, som vi maatte bifalde, inden Fonden kunde foretage sig Noget videre. Men dette er, som sagt, et Spørgsmaal, som jeg ikke nu skal gaa videre ind paa, idet jeg antager, at vi under den videre Behandling af Sagen ville komme til en nærmere Granfning af dette gaadefulde Forhold. Jeg skylder det ærede Medlem fra Leire (Holstein-Lejreborg) en Tak for den særlige Tillid, han har vist mig, idet han erklærede sig beredt til at følge mig i denne Sag, efterhaanden som den udvikler sig til noget Smukkere og Smukkere. Det er mig kjært at faae en saadan Udtalelse af det ærede Medlem. Hans Stilling til dette Spørgsmaal forekom mig ikke at være begrundet paa noget Andet. Han anserte nemlig ikke anden Grund end den, at han havde denne Tillid til det, som han med et mere aandfuldt end træffende Udtryk kaldte Flertal i Thinget. Det ærede Medlem tager imidlertid feil, og jeg maa rette ham deri, naar han tror, at jeg nærede nogen særegen Tillid til Ministeriet og navnlig Tillid til Ministeriets Styrke og Soliditet i dette Dieblif. Det er en fuldstændig Misforstaaelse, jeg sagde lige det Modsatte. Jeg sagde, at der var nogen Opfordring til, nogen Beroligelse i at forhandle med et Ministerium, om hvilket man med Sikkerhed kunde vide, at det repræsenterer det Parti, paa hvis Vegne det forhandler. Det vil det ærede Medlem vistnok indrømme, at det altid er en Behagelighed, naar man staar ligeoverfor en Modpart, at vide, at denne Modpart er istand til at handle med bindende Virkning paa Partiets Vegne. Det var det, jeg yttrede til ham. Jeg sagde, at for os kunde det være mindre hyggeligt, naar det muligvis midt i en smuk og loyal Forhandling viste sig, at man kom til at stoppe op for at give Ministeriet Leilighed til at arrangere sine egne indre Forhold, og det var denne Betragtning, der gjorde, at jeg udtalte mig for at se Tiden lidt an med Hensyn til dette Spørgsmaal og se, hvorledes det vil stille sig med de andre Spørgsmaal. Det ærede Medlem beklagede sig over, at jeg skulde have misforstaaet det ærede forhenværende Flertals Udtalelser med Hensyn til dets Opposition imod Ministeriet. Det har jeg aldeles ikke